

нивата. А тя не му се работѣла. Мързѣло го да я оре и сѣе.

На третата година, преди да се стопи снѣгътъ, момъкътъ пакъ тръгналъ да търси имане. Но все нищо не намиралъ. Най-сетне си спомнилъ за думитѣ на стареца и отишелъ на нивата си. Тя била буренясала. Започналъ той да копае отъ единия ѣ край. Копалъ день, два, но все нищо не намиралъ. Вечерътъ по пѣтя се задалъ старецътъ. Момъкътъ го съгледалъ отъ далеко и разгнѣвенъ се запжтилъ къмъ него:

— Защо ме излѣга, старче? Въ нивата нѣма имане.

— Грѣшишъ, момко, — казалъ му кротко старецътъ. — Съмотика не можешъ намѣри имане. Впрегни утре воловетѣ и обѣрни прѣстѣта на цѣлата нива. Ще го намѣришъ!

Рано сутринътъ момъкътъ впрегналъ воловетѣ си и до вечерътъ изоралъ нивата. Но пакъ нищо не намѣрилъ. Тръгналъ си той сърдитъ къмъ село и, ето, насреща му се задалъ старецътъ. Той побързалъ да спре момъкътъ и му казалъ:

— Утре вземи отъ съседа си малко жито. Прѣсни го по нивата. Житното зърно ще слѣзе въ земята и лѣтосъ само ще изкара златото въ класоветѣ си.

Момъкътъ се колебалъ день, два, но като нѣмало какво да прави, взелъ на заемъ жито и засѣлъ нивата.

Презъ лѣтото нивата избуяла, изкласила и скоро класоветѣ, жѣлти като злато, зашумѣли отъ вѣтъра. Момъкътъ се заелъ да ги пожъне и прибере златото имъ. Като ги овѣршалъ, той напълнилъ съ жито хамбара си, който отъ години стоялъ празденъ. Въ житнитѣ зърна момъкътъ не намѣрилъ злато, но когато продалъ половината отъ тѣхъ, взелъ пари, каквито напраздно търсилъ дотогава. А въ хамбара му останала другата половина, отъ която той ималъ да яде презъ цѣлата година.

Едва сега момъкътъ разбралъ, че старецътъ не го е лѣгалъ!

Стефанъ Мокревъ.

Лѣтень дѣждъ.

Дѣждъ проливень се излѣ
надъ цвѣтистата градина, —
къмъ зеленото поле
бързо съ вѣтъра отмина.

Слънцето изгрѣ следъ мигъ —
сякашъ нищо не е било, —
подъ засмѣния му ликъ
хвѣркатъ птички лекокрили.

Всѣка капчица блести
по цвѣтята нацвѣтѣли,
а въ небесни висоти
плуватъ облачета бѣли.

Ненчо Савовъ.